

едно увѣщательно писмо и до самы-ты расколници. И наистинныхъ пастырскы-ты му съвѣти, придружени съ съвѣты-ты на испратены отъ Великыя князь въ Новгородъ Суздальскыя Архиепископъ Дионисія, лесно могли да успокожъ съвѣсть-тѣ на простодушны-ты расколници, та ся примирили съ черковж-тѣ, и ересь-та имъ ся удушила още въ начало-то си.

Още по-опасна была жидовствующа-та ересь, на кож-то начало-то было положено въ Новгородъ отъ жида Схарія, кой-то отишълъ тамъ заедно съ Киевскыя князь Михаила. Той въобще былъ человекъ свободенъ и въ вѣрж-тѣ, и въ живота, и свободомыслието му могло да потыка потаено-то онова свободомыслие въ Новгородъ отъ вѣрмя-то още на брьснари-ты; та мнозина отъ най-добры-ты тамошны свѣтскы и духовны лица, заразены съ таквызито мысли ся сближили съ него и съставили ересь, коя-то ако и да ся нарѣкла жидовствующа, не ся заключавала само въ жидовство-то, ами и въ много другы рационалистическы и материалистическы мнѣнія, поникнжлы изъ русскж-тѣ почвж. Тайнство-то на Св. Троицж, Божество-то на Исуса Христа, възможность-тѣ за воплощаніе-то на Сына Божія, и дѣйствительность-та на Негово-то възкресеніе, възнесеніе, още и второ-то му пришъствіе, безсмертіе-то на душж-тѣ, възкресаніе-то на мъртвы-ты, постаніе-то въ Срѣдѣ и Пятѣкѣ, почитаніе-то на иконы-ты и святость-та на иноческы-ты обѣтованія ся отхвъртали отъ тѣхъ. Нѣкои си пакъ, — малцина, казвали, че І. Христосъ не е Мессія, ами простъ человекъ, и че истинный Мессія още не былъ дошълъ, та не требало още да ся оставя законъ-тъ на Мойсея. Това свое ученіе испървѣ тѣ проповѣдували тайно, и сполучили да го распрострѣжъ изъ Москвж, че даже — и въ двора. — Първый, кой-то го угадилъ былъ Новгородскый архиепископъ Геннадій, та ся свыкало по настояваніе-то му Съборъ (1490 г.), кой-то го проклѣлъ, и Великый князь испратилъ нѣкой отъ послѣдователи-ты му на заточеніе, а другы въ Новгородъ при Геннадія, кой-то гы извадилъ тамъ прѣдъ позираніе-то на сичкы-ты. При все това мнозина отъ тѣхъ могли да избѣгнжтъ отъ осжжданіе-то на Събора, и да си останжтъ тайно пакъ еретици. Покровителствувани отъ силныя тогава секретарь Курицина, тѣ ся умножили и дошли до таквж смѣлость, щото тържественно ся ругали съ Св. вѣрж. И тогава пакъ, даже и съ силж станжли върху имъ и словомъ, и дѣломъ Геннадій и благочестивый Волокаламскый игумень Іосифъ, та имъ достигнжлъ най-послѣ гласъ-тъ чякъ до уши-ты на Великыя князь, кой-то отсж-